

Sygn. akt I PK 194/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa G.K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Okręgu [...] Spółce Akcyjnej w C.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r., IV Pa [...], Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej (Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Okręgu [...] Spółki Akcyjnej w C.) od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 30 września 2015 r., VII [...], w sprawie z powództwa G.K. o przywrócenie do pracy, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił powództwo i obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność spowodowaną naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 30 § 4 i art. 52 § 3 k.p. Według skarżącego, z okoliczności sprawy wynika, że pozwany pracodawca w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę "rozszerzył katalog przyczyn uzasadniających złożenie tego oświadczenia", bo zarzucił powodowi wywiezienie materiałów budowlanych transportem pracodawcy, a to zdarzenie nie było objęte treścią zawiadomienia o zamiarze rozwiązania stosunku pracy z powodem, adresowanego do związku zawodowego. W konsekwencji pracodawca bezsprzecznie dopuścił się naruszenia art. 52 § 3 k.p. Ponadto przyczyna rozwiązania umowy o pracę wskazana przez pracodawcę nie pokrywała się z "zarzutami postawionymi powodowi przez Sąd Okręgowy", a to z tego względu, że według Sądu Okręgowego naruszenie obowiązków pracowniczych przez powoda polegało na jego biernej postawie wobec zachowania innego pracownika (na zaniechaniu ujawnienia podejrzeń, które powód powinien nabrać odnośnie do działań innego pracownika). Z kolei pozwany pracodawca zarzucił powodowi naruszenie obowiązku określonego w art. 100 § 2 pkt 4 k.p. polegające na zaborze mienia należącego do pracodawcy i osiągnięcie z tego tytułu korzyści materialnej. Brak "tożsamości" między tymi przyczynami rozwiązania umowy o pracę oznacza w efekcie, że określona przez pracodawcę przyczyna rozwiązania umowy o pracę nie była prawdziwa, a więc rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem art. 30 § 4 k.p. Z tej perspektywy wyrok Sądu Okręgowego jest oczywiście błędny, bo został wydany z ewidentnym naruszeniem art. 30 § 4 i art. 52 § 3 k.p., podczas gdy w okolicznościach faktycznych sprawy powinien znaleźć zastosowanie art. 56 § 1 k.p., co oznacza, że apelacja strony pozwanej powinna zostać oddalona. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji pozwanego pracodawcy od wyroku Sądu pierwszej instancji a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a "z ostrożności procesowej" o jej oddalenie i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Powód uważa, że jego skarga powinna zostać rozpoznana, gdyż jest oczywiście uzasadniona w kontekście wskazywanego naruszenia art. 30 § 4 i art. 52 § 3 k.p. Tej argumentacji Sąd Najwyższy jednak nie podziela i dlatego przedstawiona okoliczność nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania.

W świetle dotychczasowego orzecznictwa odnoszącego się do problematyki wymagań stawianych pracodawcy w zakresie jednostronnego rozwiązywania umowy o pracę z pracownikiem, które w tym zakresie należy uznać za utrwalone, rzekoma wadliwość zaskarżonego wyroku, z całą pewnością nie ma charakteru kwalifikowanego, a więc widocznego "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 i z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Warto bowiem podkreślić, że pracodawca nie narusza przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w zakresie sposobu określenia przyczyny ustania zatrudnienia (art. 30 § 4 k.p.), gdy pracownik jest świadomy tego, z jakich powodów pracodawca zdecydował się na zakończenie z nim współpracy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., I PKN 311/00, OSNAPiUS 2002 nr 24, poz. 595; z dnia 13 kwietnia 2005 r., II PK 251/04, LEX nr 483281 i z dnia 5 marca 2015 r., III PK 109/14, LEX nr 1666025). Innymi słowy, obowiązek wskazania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę jest spełniony wówczas, gdy pracodawca wskaże w sposób jednoznaczny, na czym - w jego opinii - polega wina pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1999 r., I PKN 444/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 313). Jakkolwiek unormowanie zawarte w art. 30 § 4 k.p. dopuszcza różne sposoby określenia przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, to jednak istotne jest, aby z treści oświadczenia pracodawcy wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, co jest

istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego niezwłoczne rozwiązanie z nim stosunku pracy. Natomiast konkretyzacja przyczyny rozwiązania umowy, czyli wskazanie konkretnego zdarzenia (zachowania), z którym ten zarzut się łączy, może nastąpić przez szczegółowe, słowne, określenie (uzupełnienie) tego zdarzenia w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy lub wynikać ze znanych pracownikowi okoliczności, wiążących się w sposób niebudzący wątpliwości z podaną przez pracodawcę przyczyną rozwiązania umowy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2005 r., II PK 251/04, LEX nr 483281 i z dnia 8 stycznia 2008 r., I PK 177/07, LEX nr 448827).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, dlaczego Sąd Okręgowy uznał przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powodem, przedstawioną w oświadczeniu pozwanego pracodawcy z dnia 31 maja 2013 r., za dostatecznie skonkretyzowaną. Na podstawie wyników analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że powód "wiedział jakie wydarzenia i okoliczności stanowią przyczynę rozwiązania z nim stosunku pracy", natomiast "związek zawodowy miał dokładną i szczegółową wiedzę na temat faktycznych przyczyn rozwiązania stosunku pracy z powodem (wiedząc o jakie praktyki A.O. chodzi, automatycznie wiedział o udział w jakich zdarzeniach powód jest oskarżany)". W tych okolicznościach nie sposób jest twierdzić, że Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistej obrazy art. 30 § 4 i art. 52 § 3 k.p. Skoro zaś jakikolwiek zabór (nawet drobnego) mienia należącego do pracodawcy, a nawet samo usiłowanie takiego zaboru, jest kwalifikowane w orzecznictwie jako ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego - dbałości o mienie pracodawcy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2001 r., I PKN 532/00, OSNP 2003 nr 11, poz. 265 i z dnia 25 kwietnia 2013 r., I PK 275/12, OSP 2014 nr 10, poz. 94, z glosą M. Sudoł; LEX nr 1380854 z glosą K. Stępnickiej), to w okolicznościach rozpoznawanej sprawy z całą pewnością nie doszło także do oczywistego naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ani tym bardziej art. 56 § 1 k.p.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).